

Weekendavisen

FOTO: SCANPIX/BAX LINDHARDT

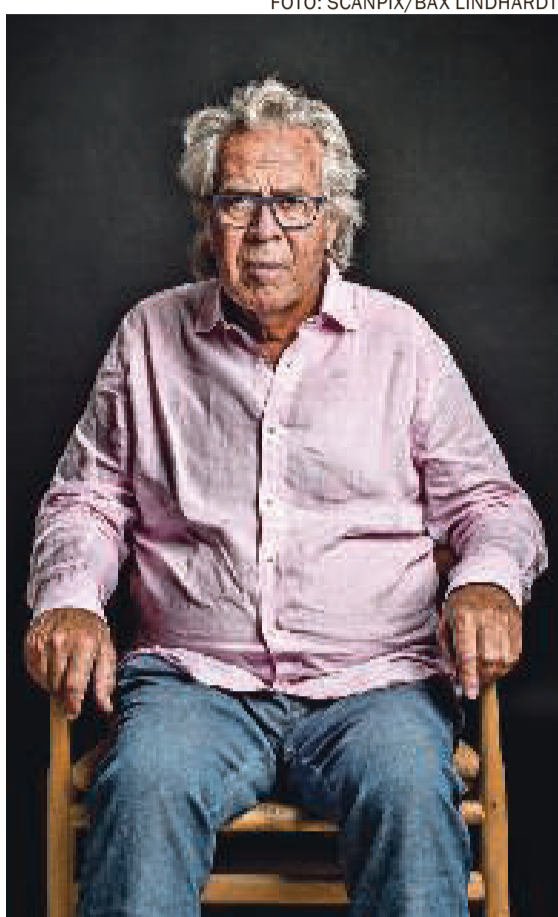

FOTO: SCANPIX

FOTO: SCANPIX/CARSTEN BUNDEGAARD

FOTO: SCANPIX/LINDA KASTRUP

Hyl. Vi har før udryddet ulven i Danmark. Vil vi gøre det igen? Morten Beiter beretter om, hvordan Kalø håndterer rovdvret.

IDEER 1

80. »Jo mere Jørgen Leth keder sig, des mindre keder han os.« Bukdahl hylder fødselaren og hans nye rådvilde prosa.

BØGER 1

Skilsmisse. Trump ser på Merkel og EUs ledere som fjender. Er det transatlantiske forhold ved at være ved vejs ende?

UDLAND 11

440 år. Steensen-Leths dåbskjole med sko fra 1600-tallet er stadig i brug på Steensgaard, hvor der i år fejres to jubilæer.

KULTUR 4

Minimalstaten. Den iturevne bog genudgives. Hans Mortensen har spurgt forfatteren, om han går ind for den igen.

SAMFUND 16

Knoklesyge. Nye tal for SOSUernes arbejdsmiljø viser, at det ser katastrofalt ud. Der er tale om en nedslidningstruet branche, der forgæves kæmper for anerkendelse og faglig identitet.

Den laveste kaste

AF GUNVER LYSTBÆK VESTERGÅRD

Jeg er alt fra sexolog til bademester,« konstaterer en SOSU-assistent på et bosted for psykisk syge voksne. Hun hjælper de angste i bad. Medicinerer de skizofrene med en sprøjte. Får et knyttæveslag af en behandlingsdømt. Opdaterer handleplaner til kommunen. Holder møder med psykiatere og socialrådgivere. Finder batterier til en dildo. Køber smøger til de trængende. Udleverer PN-medicin til de ustyrlige (pro necessitate medicin, bedre kendt som »pissenodvendig« medicin). Trøster en sammenbrudt, hulkende kollega. Minder sig selv om, at hun skal være empatisk, rummelig og tillidsvækkende over for samfundets skæveste eksistenser, der nogle gange tror, hun er en reinkarneret djævel.

Lige nu er det sommer og beboerne relativt rolige, så hun samler psykisk forråd til de lange mørke måneder, hvor bostedet nærmest er i undtagelsestilstand. »Der er flere krav, end der er ressourcer,« lyder det. Hun har søgt nyt job. Det fik hun ikke, fordi hun ikke er sygeplejerske.

Næsten ingen faglærte brancher har det hårdere, når man måler på arbejdsmiljøet, end social- og sundhedspersonalet. Det bekræfter detaljerede tal fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljøets rapport *Arbejdsmiljø og Helbred 2016* baseret på spørgeskemaundersøgelser fra næsten 30.000 ansatte.

SOSU-hjælperne og -assistenterne ligger i top-ti over jobgrupper, der oplever flest angstsymptomer, mest arbejdsrelateret sygdom, flest depressive symptomer, flest

voldstrusler, mest stress, mest mobning, er mest følelsesmæssigt berørt af arbejdet og er mest bekymrede for arbejdsløshed ud af 74 jobgrupper. De har en andenplads i hyppigheden af seksuel chikane og fysisk vold på arbejdspladsen. Hvad angår fysisk hårdt arbejde er de i top-15 og ligger dermed over mekanikere, smede og elektrikere.

Ifølge seniorforsker ved Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø Marie Birk Jørgensen har arbejdsmiljøet været bekymrende dårligt for SOSUerne i hvert fald siden 2003, og de betegnes som værende i en »særlig nedslidningstruet branche«.

»De oplever, at de arbejder lige så fysisk hårdt som jord- og betonarbejderne, at de er lige så psykisk påvirket som lægerne og har samme jobusikkerhed som rengøringsassistenterne,« siger hun.

Social- og sundhedsbranchen er også et såkaldt »moving target« arbejdsmiljømæssigt, fordi deres opgaver ændrer sig konstant.

»De er afhængige af samfundsforhold. For eksempel er de ældre, der visiteres til plejehjem, meget dårligere i dag, end de var forhen. Der er også flere demente. Det gør arbejdet dynamisk, og der stilles hele tiden nye krav, samtidig med at SOSUerne ikke har særlig stor indflydelse på forholdene,« forklarer Marie Birk Jørgensen.

En SOSU'er fødes

Det var langtfra meningen, at SOSUerne skulle ende som et presset proletariat, der ifølge dem selv ofte hånes for at være sådan nogle »tørre-røv-damers«, da social- og sundhedsuddannelserne blev oprettet i 1991. I fagtidskriftet *Sygeplejersken* blev initiativet kaldt for en »fortrindlig reform« og rost af de fleste foreninger. De korte uddannelser til sygehjælper, beskæftigelsesvejleder, plejehjemsassistent, plejer og hjemmehjælper skulle erstattes af en ny trinvis uddannelse med fokus på en helhedstilgang til pleje, omsorg og sundhedsfremme.

Først 14 måneders uddannelse til social- og sundhedshjælper, som primært skulle tage sig af den personlige pleje og yde praktisk hjælp, og et

år og otte måneders overbygning til social- og sundhedsassistent, som også skulle inkludere elementer fra sygeplejen og medicinbehandling. Borgernes hjem skulle ikke længere være en banegård for specialister, og i stedet var tanken at skabe en veluddannet omsorgselitestyrke, som både kunne lægge et kateter og tale de psykisk syge til ro.

Mange hjemmehjælperne opkvalificerede sig til SOSU-hjælper, mens sygehjælperne viderebyggede deres etårige uddannelse ved at blive SOSU-assistent, men der var problemer fra start.

»Sygehjælperne var nogle midaldrende, solide kvinder. Jeg kan ikke huske, at man så specielt ned på dem. Fra 1960'erne og frem til 00'erne var der også mangel på sygeplejersker, så sygehjælperne var værdsatte til at ordne det praktiske som at rede senge og stille mad frem. I det store hele var alle parter godt tilfredse. Da sygehjælperne kom tilbage med en SOSU-assistentuddannelse, troede de, at de nu fik et større kompetenceområde, men den var sygeplejerskerne ikke med på alle steder,« fortæller Gunilla Svensmark, der er specialkonsulent i sygeplejehistorie ved Dansk Sygeplejehistorisk Museum. Herefter var det op ad bakke for især SOSU-assistenterne i kampen for en faglig identitet.

»De kom fra sygehjælpergruppen, som var veldefineret, og nu skulle de noget mere, men uden at det var veldefineret, hvad dette 'mere' var. Først nu er de ved at finde deres stædet i psykiatrien og hjemmehjælperen, mens den stigende specialisering på sygehusene har presset dem ud,« fortæller Gunilla Svensmark og tilføjer:

»Der har bare alle dage været mere prestige i at arbejde på et sygehus. Jeg har også spekuleret over, om stillingsbetegnelsen 'SOSU' er for klunnet. Måske er det den og ikke selve opgavefeltet, der forbindes med noget lavstatus.«

De første 16 år blev SOSUerne i ubemærket med deres ringe vilkår, men i sommeren 2007 satte de foden ned. Det begyndte i den vestjyske by Ulfborg, hvor SOSU-

hjelperen Jannie Pedersen blev frustreret over, at en ufaglært på vinduesfabrikken Velfac tjente 137 kroner i timen. Hun selv fik en timeløn på 115-116 kroner. En strejke bredte sig til hele landet, og der var udbredt forundring over, at disse »stille piger« pludselig demonstrerede på gaden med skilte formede som røde hænder påtrykt teksten »Mandeløn for Kvindefag« og »Forbundet af Oversete Arbejdere«. I de senere overenskomstforhandlinger fik de en lønstigning på 13,4 procent over de næste tre år. I dag er en SOSU-assistents nettoløn på 27.229 kroner om måneden, mens SOSU-hjelperen tjener 24.539. Til sammenligning er en folkeskolelærers nettoløn på 35.075 kroner ifølge Kommunernes og Regionernes Løndatakontor.

Oprettet i 2007 betød dog ikke en ende på SOSUernes higen efter et fagligt stædet.

»Staten har fået det, den ville have. En fleksibel arbejdskraft bestående af generalister, der både er uddannet inden for psykiatri, ældreområdet, omsorg og forebyggelse. Ulempen er, at det har givet dem en klar profil,« siger professor i socialvidenskab Hanne Marlene Dahl fra Roskilde Universitet, der blandt andet har vist, hvordan hjemmehjælperfaget oplevede stigende anerkendelse fra 1943 til 1995, men herefter knækkede kurven især på grund af New Public Management-bølgen og industritilgangen til plejeområdet.

SOSUerne blev en slags tilkaldte vikarer, som blev sendt ud til de fronter, hvor det kneb med varme hænder. Da sygeplejerskerne flygtede fra ældreplejen, tog SOSU-hjælperne over, og da der var mangel på sygeplejersker på sygehusene, opkvalificerede man SOSU-assistenten. Det gik godt, indtil sygeplejerskerne blev ramt af nedskæringer og arbejdsløshed. Ud røg SOSU-assistenterne igen.

»Når et område er presset, beskytter hver profession sine egne interesser, og det er velkendt i den professionssociologiske forskning, at man altid strategisk vil forsøge at lukke af for faggrupper under en. Lægerne ønskede at lukke af ned til sygeplejerskerne, og sygeplejerskerne

forsøgte at lukke af ned til SOSU-assistenterne,« forklarer Hanne Marlene Dahl.

Hun nævner her, hvor vigtig en person som Florence Nightingale har været i kampen for at stadfæste sygeplejen som en selvstændig profession i forhold til lægevidenskaben. SOSUerne har endnu deres Nightingale-revolution til gode.

Anerkendelse søges

Hos fagforbundet FOA, der repræsenterer SOSUerne, har formanden for social- og sundhedssektoren, Karen Stæhr, fulgt SOSU-uddannelserne siden begyndelsen. I 1991 var hun fællestillidsmand for sygehjælperne på Rigshospitalet.

»Jeg var helt sikker på, at med de nye uddannelser ville de evindelige diskussioner om, hvem der kan hvad, stoppe,« siger hun og erkender samtidig, at det er gået stik modsat.

I dag er uddannelserne ikke trindelte, men selvstændige. Det tager to år og to måneder at blive SOSU-hjælper og tre år, ni måneder og tre uger at blive SOSU-assistent. Det tager således længere tid at blive SOSU-assistent end pilot. »Lige gyldigt hvor meget vi uddanner os, er det aldrig godt nok,« siger Karen Stæhr.

Især langer hun ud efter sygeplejerskerne. »De har aldrig villet anerkende SOSU-assistenterne. Måske fordi de fagligt er for tæt på deres egen profession. I flere tilfælde er opgaver blevet frataget SOSU-assistenterne, fordi de pludselig var for komplicerede. Som om patienterne bliver helt vildt syge fra den ene dag til den anden.«

Hun nævner en gruppe SOSU-assistentter på en neurokirurgisk afdeling, som blev sat til at folde papkasser og lave kaffe. En efter en sagde de op.

»Du kan godt høre, at jeg er vred!« siger Karen Stæhr. »SOSU-assistentterne føler jo, at de er på tålt ophold.«

FORTSÆTTES SIDE 6

TIVOLI
ALVIN AILEY
AMERICAN DANCE THEATER
Robert Bath, Artistic Director
6. -10. SEPTEMBER 2017 · TIVOLIS KONCERTSAL
KØB BILLET PÅ TIVOLI.DK/AILEY

CYRON MELVILLE · NATALIE MADUEÑO · MIKE SHERIDAN
SHAKESPEARE FESTIVAL · KRØNBORG SLOT
HAMLET
FORESTILLING UNDER ÅBEN HIMMEL
1. -19. AUGUST · HAMLETSCENEN.DK

sukiskin care · Jane Iredale · John Masters Organics · Tata Harper m. fl.
make-up i 24 farver
Jane Iredale: **-10%** over 400 kr. i butikken
Mineralpulver i 24 farver fra Jane Iredale med concealer, foundation, pulver og SPF-20 i ét produkt - vælg fast, løs eller flydende pulver
Få professionelle råd om make-up og farvevalg af kosmetologer i Danmarks største økologiske parfumeri i Grønngade
Butik: Grønngade 36 · København K · Tlf. 33 17 00 70
Webshop: pureshop.dk · Fragt frit over 500 kr. · GRATIS GAVE

FORVENT MERE AF DIN HUDPLEJE
MASCULINITY
BEAUTÉ PACIFIQUE
NY HUDPLEJESERIE TIL MÆND
NYHED
MADE IN DENMARK
BEAUTÉ-PACIFIQUE.COM

FORTSAT FRA FORSIDEN

Den laveste kaste

I 2013 udtalte formand for lederforeningen i Dansk Sygeplejeråd Irene Hesselberg til Avisen.dk følgende om SOSU'er på sygehusene: »Det giver ikke længere mening at have et SOSU-personale, der udelukkende har fokus på pleje af patienten.«

Siden 2010 er 2107 SOSU-assistenters forsvundet fra sygehusene, hvilket svarer til 22 procent, mens der er kommet 2384 flere sygeplejersker til.

Dansk Sygeplejeråd opponerer dog kraftigt mod, at der skulle eksistere en skyttegravskrig mellem dem og SOSU-assistenterne.

»Jeg kan ikke tage deres oplevelser fra dem, men jeg bliver nødt til at sige, at vi fra fagforeningens side kun har sendt positive signaler i forhold til SOSU-uddannelserne,« siger formand for Dansk Sygeplejeråd Grete Christensen og tilføjer:

»Helt grundlæggende er der tale om to vidt forskellige uddannelser. Den ene er en erhvervsuddannelse, mens vores er en professionsbachelor, der i højere grad inddrager forskning og evidens.«

Sygeplejeuddannelsen kræver for eksempel en studentereksamen modsat SOSU-uddannelserne.

At antallet af SOSU-assistenters er faldende på hospitalerne, ser Grete Christensen ikke noget odøst i, for patienterne sendes hurtigere hjem i dag end tidligere, og det har nedsat plejebelastningen, mens der er blevet flere specialiserede medicinske afdelinger.

Blind vej

Trods de nye tal for arbejdsmiljøet og den årelange kamp for anerkendelse lader ingen af arbejdsgiverne til at ville byde ind med robuste løsningsforslag. Hos Danske Regioner sender man aben videre til hospitalsledelserne.

»Jeg bliver da ked af at læse de tal, for det er ikke i orden, at noget af vores personale har så dårligt et arbejdsmiljø eller føler sig ringeagtet. Jeg kan kun opfordre til, at de ansatte går til deres nærmeste leder med deres oplevelser. Ad den vej kan vi få noget konkret videt om, hvad der foregår. Ellers kommer jeg bare til at råbe ind i en åben mikrofon, at alle skal behandles ordentligt,« siger Ulla Astman, der er formand for sundhedsudvalget under Danske Regioner.

I kommunerne er der siden 2010 forsvundet 10.851 fuldtidsstillinger blandt social- og sundhedspersonalet. Det svarer til, at hver ottende stilling er nedlagt. På flere plejehjem består natholdet for eksempel af én SOSU-hjælper.

Kommunernes Landsforening er opmærksom på problemerne med arbejdsmiljøet, men har heller ingen centrale tiltag på bedding.

»Der er ingen tvivl om, at mange ansatte på social- og sundhedsområdet oplever et presset og til tider hårdt arbejdsmiljø. Det er vi meget optagede af at håndtere. Vi vil gerne skabe et ordentligt arbejdsmiljø for de ansatte. Både fysisk og psykisk. Derfor samarbejder vi også med de faglige organisationer – heriblandt FOA – om initiativer, som kan understøtte det lokale arbejde med at udvikle og forbedre arbejdsmiljøet,« siger Michael Ziegler, formand for Løn- og Personaleudvalget i Kommunernes Landsforening.

Et lyspunkt for SOSU'erne er dog, at de ligger relativt højt i statistikken fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø, når det gælder arbejdsglæde, mening med arbejdet og engagement. Noget tyder altså på, at selve SOSU'ernes kerneopgaver ikke er problemet, men blot omverdens nedprioritering af dem.

Innovationsminister Sophie Løhde: »I dag spilder det offentlige mange penge, fordi man ikke køber kloget nok ind. Formentlig drejer det sig om milliarder af kroner hvert år.« FOTO: SCANPIX

Frå. Det offentlige køber ind for 300 milliarder kroner om året. Anskaffelserne foregår ukoordineret, og det fordyrer varerne. Nu vil regeringen centralisere indkøbene for at få mængderabatter.

Spildte penge

AF HENRIK DØRGE

Det offentlige klatter hvert år milliarder af kroner væk på at købe varer til dyre priser. Alt for ofte køber kommunerne, regionerne og ministerierne ind hver for sig, når de shopper varer eller tjenesteydelser. Konsekvensen er, at den offentlige sektor går glip af monstroe mængderabatter.

Det ukoordinerede købsmandskab, som omfatter erhvervs- og statslige myndigheder – er fortællingen om, at det offentlige Danmark ikke udnytter sin enorme *købermagt*. Tilsammen handler den offentlige sektor produkter og tjenesteydelser for omkring 300 milliarder kroner om året. Det svarer til cirka 14 procent af bruttonationalproduktet og udgør dermed en betragtelig del af samfundsøkonomien herhjemme. Kommunerne indkøber for knap 90 milliarder, staten og regionerne handler begge ind for godt 60 milliarder, mens de offentlige selskaber foretager anskaffelser for lidt mere end 80 milliarder kroner.

Selv om en række standardvarer som blandt andet IT-udstyr, telefoni og kontorartikler egner sig fortrinligt til fælles storindkøb, købes de samme produkter ind parallelt i kommuner, regioner og i staten – og ofte helt ned på institutionsniveau. Man skulle jo måske ellers nok mene, at de ansatte rundt om i kommuner og regioner i de fleste tilfælde kan bruge for eksempel den samme slags computer eller papirblok, som medarbejderne i staten anvender.

At de spredte indkøb efter alt at dømme udgør et enormt sløseri med skatteborgernes penge, har i mange år kun været debatteret i en snæver kreds af fagfolk. Det synes paradoksalt. Normalt skorter det som bekendt ikke på politiske og folkelige diskussioner om, hvordan man kan få det offentlige til at køre

længere på literen, ligesom det med jævne mellemrum sættes fokus på de økonomiske fordele ved at udlicitere serviceydelser som eksempelvis hjemmehjælpen.

Tabet ved de decentraliserede indkøb har imidlertid gennem længere tid påkaldt sig Finansministeriets opmærksomhed. Og sagen har nu ikke længere kun embedsapparats interesse. Regeringen vil have indkøbene professionaliseret og effektiviseret, og det skal ske ved, at alle dele af den offentlige sektor indgår i et forpligtende samarbejde om anskaffelserne.

»I dag spilder det offentlige mange penge, fordi man ikke køber kloget nok ind. Formentlig drejer det sig om milliarder af kroner hvert år,« siger innovationsminister Sophie Løhde og tilføjer:

»Det er tosset, at man på tværs af det offentlige ikke i højere grad udnytter, at man jo har et kæmpe indkøbsvolumen. Jeg er ikke i tvivl om, at der er penge at spare, hvis vi bliver bedre til at købe ind og samarbejde om vores indkøb. Og fremfor at vi bruger penge på at handle for dyrt ind, er det jo bedre, at vi i stedet bruger dem på sundhed, skoler, ældre og på andre kernevelfærdsområder.«

Hænger på regningen

Et absurd eksempel på konsekvenserne af de ukoordinerede indkøb er prissætningen på stomiposer. Her dumper producenten prisen på produkterne, når de sælger dem til regionernes sygehuse, hvorefter lægerne på sygehusene anbefaler og vejleder stomipatienterne i at bruge produkterne. Efter udskrivningen fra sygehusene overgår patienterne til det kommunale system, men kommunerne skal betale langt mere for de samme stomiposer, som patienterne nu har vænnet sig til at bruge. Ifølge tal fra Finansministeriet er priserne på regionernes produkter således i flere tilfælde 99,9 procent lavere, end hvad kommunerne må betale. De ukoordinerede indkøb synes med andre ord at føre til, at private leverandører spekulerer i nærmest at forære hjælpemidler til regionerne – for at vænne

patienterne til deres produkt under den kortvarige indlæggelse – mens kommunerne bagefter hænger på den varige regning og til en langt højere pris.

Som udbudschef Cecilie Schwartz Forby fra Odense Kommune siger:

»Fortsætter vi i kommuner og regioner med at handle ind hver for sig, tror jeg aldrig, at vi i kommunerne kan få ret gode indkøbspriser. For firmaerne ved, at de har skabt et behov. Når borgerne én gang har været på sygehuset og er blevet udstyret med nogle produkter, så er det dem, borgerne helst vil have.«

De ukoordinerede indkøb uden mængderabatter fordyrer ikke alene varerne. De lægger også beslag på store ressourcer, når medarbejderne rundt omkring i kommunerne, regionerne og i staten skal bruge tid på at foretage egne udbud, holde styr på leverandørerne, håndtere faktureringer eller købe ind i fysiske butikker. *Transaktionsomkostningerne*, altså de udgifter der er knyttet til indkøbene udover selve handelsprisen, er nemlig anseelige. Samlet set koster det den offentlige sektor mellem 2,7 og 4,4 milliarder kroner om året at gennemføre flere tusinde udbud og håndtere millioner af indkøbsordrer og fakturaer. Udgifterne vedrører primært løn. Opgjort i fuldtidsstillinger er mellem 5.600 og 9.200 medarbejdere udelukkende beskæftiget med at købe ind. Skønnere er foretaget af revisions- og rådgivningsfirmaet Deloitte i en analyse, som Finansministeriet holder fortrolig.

Ifølge Finansministeriet hænder det også, at omkostningerne på at købe ind, overstiger den faktiske pris på varerne. Det gælder for eksempel, når den enkelte daginstitution eller det enkelte plejehjem selv foretager små-indkøb. Ministeriet har således for hørt sig hos kontorartikelvirksomheden Lyreco, der blandt andet sælger kuglepennene, kopipapirer og kladdehæfter til mange offentlige kunder. Her oplyser man, at op mod 40 procent af de 330.000 ordrer, som firmaet sidste år modtog fra kunder i kommuner og regioner, drejer sig om indkøb på under 200 kroner. Tilmeldt benytter de offentlige kunder sig ofte ikke af digitale indkøbssystemer, der er tidsbesparende. Tre ud af ti ordrer bliver bestilt over telefonen.

Almindelig sund fornuft

Blandt budgetbissere på Slotsholmen mistænker man indkøbschefer i kommuner og regioner for at modsætte sig samordnede indkøb, fordi det i realiteten vil overflodiggøre indkøbschefernes job. Omvendt mener de lokale indkøbere, at centrale indkøbsmodeller lider af ufleksibilitet, ligesom de ofte hellere vil støtte det stedlige erhvervsliv: Det er bedre at købe sofaer hos egen møbelhandler, når rådhuset skal have nyt inventar, fremfor at blive tvunget til at lægge omsætningen i firmaer langt væk.

Regeringens plan er imidlertid, at hele den offentlige sektors indkøb i langt højere grad skal foretages via såkaldte rammeaftaler, som Statens og Kommunernes Indkøbsservice (SKI) forhandler hjem med private leverandører. Det vil føre for vidt at nævne alle varer på SKI's hylder. Men blandt de produkter, hvor det er lykkedes at få betragtelige rabatter er blandt andet pc'ere, tablets, kontormøbler og telefoni – foruden mere prosaiske fabrikater som toilettejpapir og håndsæbe.

»Hvis håndsæben er god nok til 78 af kommunerne, har jeg altså svært ved at se, hvorfor den ikke er god nok til de sidste 20. Derfor skal vi have sat fokus på især køb af standardvarer, og her siger almindelig sund fornuft, at det er kloget at gå sammen om indkøbet,« siger Sophie Løhde.

I dag køber kommuner, staten og regionerne ind for knap 6 milliarder kroner om året ved at bruge SKI's rammeaftaler, hvad der ikke syner af alverden, eftersom den offentlige sektor altså i alt handler for omkring 300 milliarder kroner. Ifølge direktør Signe Lynggaard Madsen fra SKI kan man dog ikke bedømme værdien af SKI's arbejde efter den målestok:

»SKI skal måles på den værdi, vi giver den offentlige sektor. Vi skal jo ikke lave *alt* indkøb. Gud forbyde, hvis vi skulle købe kampvogne; det har vi ikke forstand på. SKI's *target* områder er standardvarer og IT-systemer. Altså helt basalt de ting, der er omkring en embedsmand: En stol at sidde på, et skrivebord, internetforbindelse, en skærm og en telefon. Vores succes skal måles på, om man bruger os på de områder. Og når det kommer til for eksempel IT-området – computere, mobiltelefoner, tablets og sådanne ting – bruger man os allerede meget.«

SÆRUDGAVE CH23 STOL WEGNER SIGNATUR

Hans J. Wegners CH23 stol fra 1950 genintroduceres fredag den 16. juni.

CH23 i sæbebehandlet eg med indgravning af Hans J. Wegners signatur og dato samt medfølgende ægthedscertifikat.

Vejl. pris. kr. 5.395,-

SÆRPRIS KUN DEN 16. JUNI: KR.: 3.495,-

CARL HANSEN & SØN
PASSION FOR CRAFTSMANSHIP

LÆS MERE OM
CH23 PÅ
INGVARDC.DK

DEN GAMLE
BIOGRAF I LYNGBY

LYNGBY
Jernbanevej 8A

ESBJERG
Storstrømsvej 2

VEJLE
Ladegårdsvej 3

ODENSE
Amfipladsen 9

NYHEDER OG TILBUD
Web: ingvardchristensen.dk
Facebook: ingvardchristensen.dk
Instagram: @ingvard_christensen

INGVARDCHRISTENSEN